

Arrest

nr. 256 003 van 9 juni 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt op 29 september 2014 België binnen en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 februari 2015 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) afgegeven.

Op 19 mei 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2015 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 151 561 van 1 september 2015 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 juli 2016 wordt de aanvraag van 19 mei 2015 ongegrond verklaard en wordt ten opzichte van verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad met nr. 244 625 van 24 november 2020.

Op 7 februari 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2019 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag van 7 februari 2019 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt vernietigd met arrest nr. 230 030 van de Raad van 10 december 2019.

Op 13 maart 2020 geeft de arts-adviseur een nieuw advies.

Op 20 april 2020 verklaart de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de aanvraag opnieuw ongegrond. Het beroep dat verzoekster indient tegen deze beslissing, leidt tot het arrest nr. 244 748 van 24 november 2020 van de Raad, die de beslissing vernietigt.

Op 2 december 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing aantekende, werd op 9 juni 2021 met arrest nr. 256 002 door de Raad verworpen.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

Mevrouw,

Naam + voornaam: L. B., A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“artikel 7 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”.

Verzoekster wijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Verzoekster verkeert in een zeer slechte gezondheid; zij kampt met ernstige nierinsufficiëntie en dient hiervoor driemaal per week, telkens vier uur lang, nierdialyse te ondergaan.

Het is op basis van haar zeer slechte gezondheid dat zij opnieuw een aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet indiende op 07.02.2019.

Verweerder had derhalve weet van de gezondheidsproblematiek van verzoekster, maar verzuimt hier in de bestreden beslissing naar te verwijzen. Er wordt op geen enkele manier gerefereerd naar de fysieke en mentale toestand van verzoekster.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoekster gedwongen dient terug te keren naar Congo DR, zal dit een ernstige verslechtering - met mogelijk fatale afloop - tot gevolg hebben.

Verweerder was op de hoogte - of had op de hoogte moeten zijn - van de gezondheidssituatie van verzoekster en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoekster schendt de motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.”

2.1.2. In essentie voert de verzoekende partij aan dat geen rekening is gehouden met haar slechte gezondheidstoestand terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dit oplegt.

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet: de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de feitelijke vaststelling van geen geldig visum te hebben, wordt betwist.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening hield met haar gezondheidstoestand. Op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing werd de aanvraag, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaard. Het medisch advies, dat de arts-adviseur terzake gaf, werd mee ter kennis gegeven. Dit medisch advies van de arts-adviseur bevat uitvoerig de elementen omtrent de medische toestand van de verzoekende partij en de arts-adviseur stelde correct vast dat de behandeling, die de verzoekende partij medisch behoeft, voorhanden is in het herkomstland.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het arrest nr. 256 002 van de Raad van 9 juni 2021 werd onder meer geoordeeld:

“(…)

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur opzoeken heeft verricht over de aanwezigheid van nierdialyse, ook van hemodialyse. Uit het MedCOI-document BMA 13319, van recente datum (24 februari 2020), slechts deels geciteerd in het advies maar voorhanden in het administratief dossier, blijkt dat drie ziekenhuizen zijn opgesomd gelegen in Kinshasa (waarvan één publiek) die hemodialyse verstrekken, en daarnaast één ziekenhuis in Lubumbashi en één in Bukavu. Ook blijkt uit dit document dat de opzoeken betrekking hebben op de ziekte van het falen van de nieren, meer specifiek nierdialyse met onderscheid in de vormen van dialyse.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de volledige lezing van de MedCOI-documenten, voorhanden in het administratief dossier, en steunt haar grief slechts op het deelse citaat in het medisch advies hiervan.

Deze zeer concrete en (opnieuw gecontroleerde) informatie weegt zwaarder door dan algemene rapporten (en die handelen over medische zorg in het algemeen, niet specifiek gericht op hemodialyse) waarop de verzoekende partij zich steunt. De arts-adviseur erkent de noodzaak van de te volgen nierdialyse en heeft voor de behandeling de nodige opzoeken verricht.

De informatie waarop de verzoekende partij zich beroept, toont niet afdoende aan dat zij, in haar ernstig stadium van haar ziekte, niet zou behandeld worden in het herkomstland. De verwerende partij zal bovendien op het ogenblik van een verwijdering moeten nagaan dat een ziekenhuis klaarstaat om de verzoekende partij de nodige hemodialyse te geven, nu zij meerdere behandelingen per week behoeft. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij mantelzorg behoeft, wijst de arts-adviseur erop dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij mantelzorg behoeft maar hij voegt er ook aan toe dat de verzoekende partij kan terugvallen op familieleden omdat de verzoekende partij vier dochters en een zoon heeft die in het herkomstland wonen, naast de mogelijkheid om beroep te doen op de IOM om de nodige steun te krijgen voor de terugreis. Ten overvloede verwijst de Raad nog naar het door de verzoekende partij neergeld medisch attest van 7 september 2018, waarin gesteld wordt dat “Patiënte

*heeft 8 kinderen die in Congo wonen, zij zouden goed gezond zijn". De bewering dat haar familie zeer arm zou zijn, is niet met het minste begin van bewijs ondersteund.
(...)"*

Er is besloten dat de arts-adviseur correct oordeelde dat de medische noden die de verzoekende partij behoeft beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagde er niet in aan te tonen dat die beslissing onzorgvuldig werd genomen of dat de motiveringsplicht werd geschonden.

2.1.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt op dat onder meer rekening moet gehouden worden met de gezondheid van de verzoekende partij, naast haar familieleven en het hoger belang van het kind. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat geen motiveringsplicht, doch enkel een onderzoeksplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij uitvoerig is rekening gehouden. Tevens blijkt dat de verzoekende partij geen kinderen of familieleden heeft in België. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Haar kinderen verblijven allen in het herkomstland.

2.1.6. Gelet op het voorgaande zijn de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met haar slechte gezondheidstoestand geen rekening heeft gehouden. Haar ernstige nierinsufficiëntie is in aanmerking genomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de feitenvinding niet correct is of dat er met een dienstig gegeven geen rekening is gehouden.

2.1.7. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"* (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De Raad oordeelde in haar arrest nr. 256 002 van 9 juni 2021 als volgt:

"(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur opzoeken heeft verricht over de aanwezigheid van nierdialyse, ook van hemodialyse. Uit het MedCOI-document BMA 13319, van recente datum (24 februari 2020), slechts deels geciteerd in het advies maar voorhanden in het administratief dossier, blijkt dat drie ziekenhuizen zijn opgesomd gelegen in Kinshasa (waarvan één publiek) die hemodialyse verstrekken, en daarnaast één ziekenhuis in Lubumbashi en één in Bukavu. Ook blijkt uit dit document dat de opzoeken betrekking hebben op de ziekte van het falen van de nieren, meer specifiek nierdialyse met onderscheid in de vormen van dialyse.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de volledige lezing van de MedCOI-documenten, voorhanden in het administratief dossier, en steunt haar grief slechts op het deelse citaat in het medisch advies hiervan.

Deze zeer concrete en (opnieuw gecontroleerde) informatie weegt zwaarder door dan algemene rapporten (en die handelen over medische zorg in het algemeen, niet specifiek gericht op hemodialyse) waarop de verzoekende partij zich steunt. De arts-adviseur erkent de noodzaak van de te volgen nierdialyse en heeft voor de behandeling de nodige opzoeken verricht.

*De informatie waarop de verzoekende partij zich beroept, toont niet afdoende aan dat zij, in haar ernstig stadium van haar ziekte, niet zou behandeld worden in het herkomstland. De verwerende partij zal bovendien op het ogenblik van een verwijdering moeten nagaan dat een ziekenhuis klaarstaat om de verzoekende partij de nodige hemodialyse te geven, nu zij meerdere behandelingen per week behoeft.
(...)"*

Zoals eerder gesteld, had de arts-adviseur onderzocht of de medische noden van de verzoekende partij konden behandeld worden in het herkomstland en of deze beschikbaar waren. Het antwoord op deze vragen werd bevestigd door de arts-adviseur. De verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen. Bijgevolg toont zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Er is geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau dan in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in Congo niet zo optimaal zijn als in België, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

2.1.8. Het eerste middel is in al haar onderdelen ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto de artikelen 19, lid 2 en artikel 47 het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 3 en 13 EVRM.”

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekster dient met huidig verzoekschrift een beroep in tegen een bevel waarbij zij wordt gelast het Belgisch grondgebied te verlaten.

Hierbij gaat verweerder - zoals in bovenstaand middel al uiteen werd gezet - er niet alleen aan voorbij dat mevrouw ernstig ziek is, maar bovendien houdt verweerder ook geen rekening met de onontvankelijkheidsverklaring naar aanleiding van de aanvraag tot medische regularisatie die - nota bene op dezelfde dag - aan verzoekster werd betekend.

In casu word er tegelijkertijd beroep aangetekend tegen de derde onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het staat vast dat de bestreden beslissing een administratieve handeling is waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd.

De bestreden beslissing dient zoals uiteengezet te worden beschouwd als een “terugkeerbesluit” in de zin van artikel 3 punt 4 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115.

Artikel 13 van die richtlijn bepaalt:

“1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

2. De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. (...)”

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

*Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.
Dat artikel 47 van het Handvest als volgt luidt:*

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, dooreen onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 19 lid 2 van het Handvest bepaalt daarenboven:

“Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering en aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest CPAS d'Ottignies- Louvain-la-Neuve / Moussa Abdida van het Hof van Justitie dd. 18.12.2014 (C-562/13).

In dat arrest betrof het een beroep tegen een ongegrondheidsbelissing 9ter; voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het arrest vloeit voort dat de ernstig zieke vreemdeling die in beroep gaat tegen een weigering van zijn 9ter aanvraag met een verdedigbare grief op basis van artikel 5 en 13 Terugkeerrichtlijn (artikel 3 en 13 EVRM), recht heeft op een beroep met een van rechtswege schorsende werking bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“43 Wat in de eerste plaats de kenmerken betreft van het beroep dat tegen een terugkeerbesluit als aan de orde in het hoofdgeding moet kunnen worden ingesteld, volgt uit artikel 13, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 12, lid 1, van die richtlijn, dat derdelanders een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar wordt toegekend, dat zij kunnen aanwenden tegen een ten aanzien van hen genomen terugkeerbesluit.

44 Artikel 13, lid 2, van die richtlijn bepaalt dat de autoriteit of instantie die bevoegd is om op dat beroep te beslissen, de uitvoering van het bestreden terugkeerbesluit tijdelijk kan opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. Het in artikel 13, lid 1, van die richtlijn bedoelde beroep hoeft volgens die richtlijn dus niet noodzakelijkerwijze schorsende werking te hebben.

45 De kenmerken van dat beroep moeten evenwel worden bepaald in overeenstemming met artikel 47 van het Handvest, dat een herbevestiging vormt van het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming (zie in die zin arresten Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punt 37, en Agroconsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, punt 59) en volgens hetwelk eenieder wiens door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

46 In dat verband moet worden opgemerkt dat artikel 19, lid 2, van het Handvest met name bepaalt dat niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

47 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, die volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest, in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van artikel 19, lid 2, van dat Handvest, volgt dat, hoewel niet-staatsburgers tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

48 In de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, verzet artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren.

49 Wanneer de uitvoering van een terugkeerbesluit meebrengt dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, kan er in bepaalde gevallen sprake zijn van schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115.

50 Die zeer uitzonderlijke gevallen worden gekenmerkt door het feit dat de schade die voortvloeit uit de verwijdering van een derdelander naar een land waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen wordt onderworpen, ernstig en onherstelbaar is. Het beroep tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, is derhalve alleen dan doeltreffend wanneer die derdelander over een beroep met schorsende werking beschikt teneinde te waarborgen dat het terugkeerbesluit niet wordt uitgevoerd voordat een grief betreffende een schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, door een bevoegde autoriteit is onderzocht. Die uitlegging vindt steun in de toelichtingen op artikel 47 van het Handvest, volgens welke de eerste alinea van dat artikel is gebaseerd op artikel 13 EVRM (arrest Réexamen Arango Jaramillo e.a./EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punt 42).

52 Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft namelijk geoordeeld dat, wanneer een lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, aan het in artikel 13 gestelde vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel pas is voldaan wanneer de betrokkenen een beroep met van rechtswege opschortende werking kunnen instellen tegen de uitvoering van de maatregel op grond waarvan zij kunnen worden verwijderd (zie met name EHRM, arresten van 26 april 2007, Gebremedhin / Frankrijk, § 67, en 23 februari 2012, Hirsi Jamaa e.a./Italië, § 200).

53 Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert."

In casu diende verzoekster een annulatieberoep in tegen de derde onontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag 9ter, met in de middelen onder meer een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM."

2.2.2. Bij de bespreking van het eerste middel werd al aangetoond dat artikel 3 van het EVRM niet geschonden is. Artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), verleent eenzelfde bescherming. Bijgevolg toont de verzoekende partij de schending ervan niet aan.

De verwijzing naar het arrest C-562/13 van 18 december 2014 van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) is niet dienstig nu de verzoekende partij zal dienen terug te keren naar een land waar adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest betreft, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.2.3. De verzoekende partij meent dat de door haar aangehaalde bepalingen geschonden zijn omdat diezelfde dag aan haar een onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de beoordeling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ter kennis werd gegeven

Deze grief berust op een feitelijke misslag. Zoals uit de beschrijving van de feiten blijkt (zie punt 1.), werd tegelijkertijd met de bestreden beslissing de beslissing, die aanvraag gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde, genomen. Het gaat niet om een onontvankelijkheidsbeslissing.

Het kader van rechtsbescherming tegen een terugkeer- of verwijderingsbeslissing, zoals deze die thans wordt aangevochten, wordt geschetst in artikel 13 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Volgens deze bepaling wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geen doeltreffend beroep heeft kunnen instellen tegen de huidige bestreden beslissing en de beslissing van diezelfde dag die haar aanvraag, gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaarde.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat het beroep niet schorsend is bij de Raad, heeft zij bij deze grief geen belang nu de bestreden beslissing niet werd uitgevoerd voor de Raad de beroepen kon behandelen.

2.2.4. De Raad besluit dat het tweede middel, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.3.1. De verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van:

“Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.”

Het derde middel zet uiteen:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat artikel 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares 8c Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).”

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan dooreen gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

“2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.”

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV X/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van artikel 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing

van artikel 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest zij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar privé- en gezinsleven rekening diende gehouden te worden. Dat zij al ruim zes jaar onafgebroken in België verblijft en hier al haar contacten heeft in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Dat zij hier vele contacten heeft met vrienden en kennissen waar zij de afgelopen zes jaar nauwe contacten mee onderhoudt. Dat zij ondertussen geen enkel belang meer heeft in haar herkomstland, Congo DR. Dat zij opgevangen en begeleid wordt door de vzw Sant Egidio te Antwerpen en in deze vereniging een ruime vriendenkring heeft opgebouwd.

Verder benadrukt verzoekster ernstige gezondheidsproblemen te hebben en dat een gedwongen terugkeer zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekster verwijst hierbij naar hetgeen in het eerste middel uiteen werd gezet.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie van verzoekster zoals art. 74/13 Vreemdelingenwet voorschrijft. Dit blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij na haar onafgebroken verblijf van 6 jaar op het Belgisch grondgebied.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Daar er geen hoorrecht werd uitgeoefend zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Dat verweerder de bestreden beslissing niet had genomen als zij op de hoogte was geweest van de medische toestand van verzoekster."

2.3.2. Met verwijzing naar punt 2.1.4. en 2.1.5. blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij heeft voldaan aan artikel 74/13: uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij in België geen kinderen heeft en dat al haar kinderen zich in het herkomstland bevinden. Met haar gezondheidstoestand werd uitvoerig rekening gehouden wat blijkt uit de beslissing van 2 december 2020 en het bijhorende medisch advies die haar medische aanvraag ongegrond verklaarde.

2.3.3. De verzoekende partij stelt dat artikel 41 van het Handvest is geschonden en verwijst naar het arrest 43/2013 van het Grondwettelijk Hof, het arrest “M.G. en R.N. tegen Nederland van 10 september 2013 van het HvJ”, alsook naar arresten van de Raad.

In concreto stelt de verzoekende partij dat indien zij gehoord was geweest “*dan had zij kunnen opwerpen dat met haar privé- en gezinsleven rekening diende gehouden te worden. Dat zij al ruim zes jaar onafgebroken in België verblijft en hier al haar contacten heeft in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Dat zij hier vele contacten heeft met vrienden en kennissen waar zij de afgelopen zes jaar nauwe contacten mee onderhoudt. Dat zij ondertussen geen enkel belang meer heeft in haar herkomstland, Congo DR. Dat zij opgevangen en begeleid wordt door de vzw S. E. te Antwerpen en in deze vereniging een ruime vriendenkring heeft opgebouwd.*

(...)

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie van verzoekster zoals art. 74/13 Vreemdelingenwet voorschrijft. Dit blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij na haar onafgebroken verblijf van 6 jaar op het Belgisch grondgebied”

Eerder werd al vastgesteld dat met de gezondheidsproblemen en het familiaal leven werd rekening gehouden. De verzoekende partij betwist niet dat haar kinderen in het herkomstland wonen.

Zij stelt dat zij geen banden heeft met het herkomstland, wat zijn tegenspraak vindt in het meest recente medisch attest, door haar voorgelegd, van 7 september 2018, dat stelt dat zij verklaart dat haar acht kinderen in het herkomstland wonen en in goede gezondheid verkeren.

De Raad ziet niet in hoe haar verblijf van zes jaar en “*vele nauwe contacten met vrienden en kennissen*” van die aard zijn dat deze elementen de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij samenwonend is. Haar aangehaalde elementen worden evenmin gestaafd.

De verzoekende partij geeft enkel vage algemene aanduidingen over haar privéleven aan.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten over dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” voor te leggen. Elementen die toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, onder meer de correcte toepassing van de verblijfswetgeving, ontbreken.

De Raad benadrukt verder dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. De stelling van de verzoekende partij dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissing in het kader van de Vreemdelingenwet, is niet ernstig. Geen enkel concreet element wordt naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat een verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

Aangenomen wordt dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België

te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620).

De verzoekende partij toont met haar beschouwingen geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31).

Volgens de rechtspraak van het HvJ heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk maken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

De verzoekende partij werd weliswaar niet gehoord.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het HvJ dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het HvJ leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Dat toont de verzoekende partij niet aan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij geen voldoende concrete elementen aanvoert. Zij laat na "haar gezinssituatie" te beschrijven. De verzoekende partij toont de schending van het hoorrecht, ook deze vervat in artikel 41 van het Handvest, en van haar rechten van verdediging niet aan.

Voor de grieven die zich steunen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de punten 2.3.2. en 2.1.4.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met een dienstig gegeven geen rekening is gehouden.

2.3.5. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Dit is niet het geval.

2.3.6. De verzoekende partij voert in het kopje van haar middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij laat na uiteen te zetten op voldoende wijze hoe de bestreden beslissing dit artikel zou schenden.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Louder stellen dat zij met ernstige gezondheidsproblemen kampt, volstaat niet

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit laatste ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk

2.3.7. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de in het derde middel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

2.4. De Raad besluit dat de middelen, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN